

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203038
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6718203038.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, 811 04 Bratislava, právne zastúpeného GARAJ & Partners, s. r. o., IČO: 35 951 125, so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, proti žalovaným: 1./ E. G., F.. XX.XX.XXXX, T. C. XXX, XXX XX Q., 2./ I. G., F.. XX.XX.XXXX, T. C. XXX, XXX XX Q., obom právne zastúpeným JUDr. Matúšom Motykom, advokátom, IČO: 50 487 108, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 13.988,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 11Csp/212/2018-187 z 13. novembra 2019 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu žalovaných na prerušenie konania.

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 13.988,50 eur s príslušenstvom a vo výroku o trovách konania.

Priznáva žalobcovi proti žalovaným zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalovaných na prerušenie konania, uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 13.988,50 eur so zmluvným úrokom vo výške 3,60 % p. a. zo sumy 13.988,50 eur od 31. mája 2016 do zaplatenie, úrokom z omeškania vo výške 8 % p. a. zo sumy 13.988,50 eur od 31. mája 2016 do 3. mája 2015 vo výške 475,13 eur a vo výške 8 % p. a. zo sumy 13.988,50 eur od 4. mája 2018 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 394,70 eur, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutočností, že žalobca ako veriteľ a žalovaní ako žiadatelia uzatvorili 8. novembra 2001 písomnú zmluvu o poskytnutí podpory podľa zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania č. 707/2988/2001 (ďalej len „zmluva“). Predmetom tejto zmluvy bol účelový úver na konkrétnu stavbu - prístavbu rodinného domu vo výške 600.000,- Sk pri základnej úrokovej sadzbe 3,60 % p. a. a dobe splatnosti 30 rokov. V článku IV. zmluvy bolo dohodnuté splácanie v mesačných splátkach so splatnosťou 15. dňa v mesiaci. Prvá až 359. splátka bola dohodnutá vo výške 2.728,- Sk a posledná splátka vo výške zostatku dlhu. Podľa článku VIII., bodu 8.4 zmluvy, ak je dlžník v omeškaní s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov je fond oprávnený po doručení výzvy k vyrovnaní splátok od zmluvy odstúpiť jednostranne aj v tých prípadoch, ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu, a to napr. opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných

predpisov, zmenou stavby bez súhlasu veriteľa, zriadením záložného práva, zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa a podobne. Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade naplnenia bodu 8.4 je dlžník povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z celej dlžnej sumy, t. j. zo súčtu zostatku istiny a úroku a vrátiť na účet veriteľa istinu, zostatok úroku, a ak bol poskytnutý nenávratný príspevok aj ten, v termíne do 30 dní od doručenia výzvy dlžníkovi. Žalovaní úver riadne splácali do roku 2008. V roku 2009 mali vykázaný dlh na jednej splátke, ktorý vyrovnali v roku 2010. V roku 2011 dlhovali 181,10 eur. Tento dlh vyrovnali v roku 2012. V roku 2013 neuhradili splátky vo výške 171,20 eur. Časť tohto dlhu vo výške 80,65 eur uhradili v roku 2014. V roku 2015 však nezaplatili ďalšie splátky vo výške 271,65 eur a v roku 2016 nezaplatili splátky v januári až marci. Žalobca vyzval žalovaných upomienkou č. 2 z 25. septembra 2015 k úhrade dlžných splátok k 25. septembru 2015 vo výške 490,45 eur v lehote 7 dní od jej doručenia a upozornil ich na odstúpenie od zmluvy a na uplatnenie jednorazového vrátenia celej dlžnej sumy. Obom žalovaným bola táto upomienka doručená 5. októbra 2015. Žalobca odstúpil od zmluvy podľa § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) listom z 27. apríla 2016 z dôvodu porušenie článku IV. zmluvy žalovanými, ktorí sa dostali do omeškania s deviatimi splátkami. Dlh, vyčíslený žalobcom na sumu 15.872,97 eur, pozostával z nesplatennej istiny vo výške 13.988,50 eur, nesplateného úroku vo výške 390,04 eur, nesplateného úroku z omeškania vo výške 56,58 eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.437,85 eur. Žalobca vyzval žalovaných, aby mu v lehote 30 dní od doručenia výzvy túto sumu zaplatili. Žalovanej v 2. rade bol tento list doručený 29. apríla 2016 a rovnaký list adresovaný žalovanému v 1. rade bol 29. apríla 2016 uložený na pošte, ktorý si ho však v odbernej lehote nevyzdvihol. Právny zástupca žalovaných na pojednávaní navrhol súdu prerušenie konania s tým, aby súd zvážil podanie návrhu na prejudiciálne konanie na Súdny dvor Európskej únie, pričom dodatočne chcel predložiť súdu príslušné otázky. Zároveň poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-147/16 zo 17. mája 2018, v ktorom bolo posudzované postavenie zariadenia vysokoškolského vzdelávania, ktoré poskytlo študentke bezúročnú sumu na vyrovnanie jej dlhu voči škole súvisiaceho so študijnými poplatkami a nákladmi na študijný pobyt. V tomto rozhodnutí Súdny dvor Európskej únie dospel k záveru, že predmetné zariadenie sa má považovať za predajcu alebo dodávateľa v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13/EHS.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že strany sporu uzatvorili zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovaným. Žalovaní nesplnili svoju povinnosť riadneho splácania podľa zmluvných podmienok, a preto žalobca v súlade so zmluvou a Obchodným zákonníkom od zmluvy odstúpil, čím však nezanikla, okrem povinnosti žalovaných vrátiť istinu úveru, aj povinnosť žalovaných zaplatiť aj dohodnuté zmluvné úroky.

2.3 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalovaných na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol z dôvodu, že mu nebolo zrejmé na základe akého ustanovenia zákona tento procesný návrh podali. Pritom podotkol, že ak by bol tento návrh podaný v zmysle § 162 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd by musel k prerušeniu prikrčiť vtedy, ak by podal návrh na začatie prejudiciálneho konania. Avšak súd žiadny takýto návrh nepodal a ani nevidel dôvod aby navrhované prejudiciálne konanie inicioval. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými nespĺňa atribúty spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca nie je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), súd posúdil právny vzťah medzi stranami sporu ako obchodnoprávny s poukazom na § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, ktorá je upravená v § 497 Obchodného zákonníka. Preto je pre súd neaplikovateľný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-147/2016, v ktorom bolo postavenie strán príslušnej zmluvy úplne iné ako v tomto prípade. Keďže ide o obchodnoprávny vzťah, aj námietka premlčania musela byť posúdená podľa Obchodného zákonníka, pričom odstúpenie od zmluvy zo strany žalobcu bolo platné a účinné doručením, a preto žaloba bola podaná včas. Žalovaní sa dostali do omeškania s pohľadávkou žalobcu nasledujúceho dňa po uplynutí 30 dní od doručenia odstúpenia od zmluvy, preto súd považoval za právne dôvodné vyhovieť aj žalobe o zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré boli žalobcovi priznané v súlade s právnymi predpismi od 31. mája 2016. Popritom súd žalobcovi priznal aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré predstavujú náklady žalobcu za poskytnutú právnu službu advokátom, ktorý spracoval odstúpenie od zmluvy.

2.4 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, 3, 4, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2, § 6 ods. 1, 2, 4 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 2 ods. 2, § 3, § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní a § 344, § 349 ods. 1, § 394 ods. 1, § 397, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, § 506 Obchodného zákonníka. Úrok z omeškania priznal žalobcovi v súlade s ustanoveniami § 365 ods. 1, § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a ustanoveniami § 3 ods. 1 (v znení účinnom do 31. januára 2013) a § 10c (v znení účinnom od 1. februára 2013) nariadenia

vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2.5 Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovení § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a s ohľadom na plný úspech žalobcu a na skutočnosť, že napriek predbežnému právnomu posúdeniu a ústretovému návrhu žalobcu na uzatvorenie dohody (vzdanie sa zmluvných a sankčných úrokov od uzatvorenia dohody do budúca a splátok v období 96 mesiacov) žalovaní naďalej zotrvali na svojom negatívnom stanovisku k žalobe, aj napriek upozorneniu súdu, že ich postoj bude zohľadnený pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, priznal žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní. Namietali, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces tvrdili, že na pojednávaní 13. novembra 2019 súdu prvej inštancie navrhli, aby podal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie a z tohto dôvodu obligatórne prerušil konanie, pričom by predložil otázky k tomuto konaniu v súdom stanovenej lehote. Vzhľadom na odlišný právny názor prvoinštančného súdu pri predbežnom právnom posúdení mali za to, že bolo povinnosťou súdu prerušiť konanie a predložiť prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, a to s poukazom na prednosť únievého práva pred právom vnútroštátnym. Navrhli odvolaciemu súdu, aby prerušil toto konanie a predložil Súdnemu dvoru Európskej únie nasledovné prejudiciálne otázky: 1. Má sa právnická osoba zriadená osobitným právnym predpisom vnútroštátneho práva, ktorá je financovaná v prevažnej miere z verejných prostriedkov a poskytuje fyzickým osobám (spotrebiteľom) úvery za odplatu, považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách? 2. Spadá zmluva o poskytnutí úveru uzatvorená medzi fyzickou osobou (spotrebiteľom) a právnickou osobou, ktorá je zriadená osobitným právnym predpisom vnútroštátneho práva a financovaná v prevažnej miere z verejných prostriedkov, pričom poskytuje úvery fyzickým osobám v rámci predmetu svojej činnosti za odplatu, do rozsahu pôsobnosti smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách? Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaní poukázali na skutkové paralely medzi sporom vedeným pred Súdnym dvorom Európskej únie C-147/16 a týmto konaním, a to na právnu formu žalobcov, predmet činnosti žalobcov, odplätosť úveru a právne závery. Zároveň podotkli, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-59/12 uviedol, že normotvorca Únie vychádzal z osobitne širokého poňatia pojmu „obchodník“, ktorý sa vzťahuje na „akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu“, pokiaľ vykonáva činnosť za odmenu a nevylučuje zo svojej pôsobnosti subjekty vykonávajúce úlohy všeobecného záujmu, ani subjekty s verejnoprávnym postavením. Podľa ich názoru je žalobca pri výkone svojej činnosti (poskytovanie odplatných úverov) najtypickejším príkladom dodávateľa s verejnou formou vlastníctva v zmysle smernice Rady 93/13/EHS, pretože je právnickou osobou podľa § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývania a zdrojom na uskutočňovanie predmetu jeho činnosti sú okrem iného aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke. Popritom konštatovali, že ako jeden z najtypickejších príkladov dodávateľa z oblasti verejného práva posudzuje žalobcu aj právna teória. Napokon prezentovali svoj právny názor, podľa ktorého je žalobca bezpochyby subjektom vykonávajúcim inú podnikateľskú činnosť, ktorú možno vzhľadom na jej charakter, kvalitu, kvalifikáciu a zameranie hodnotiť ako obchodnú činnosť, teda smerujúcu k dosiahnutiu zisku s predmetom zameraným na poskytovanie finančných služieb na základe osobitného zákonného štatútu. Právny vzťah, ktorý vznikol medzi stranami má spotrebiteľský charakter s poukazom na status zmluvných strán a poskytnuté plnenie, preto je v súvislosti s ním nutné aplikovať normy spotrebiteľského práva vrátane príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedených skutočností žalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná im náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca podaním z 13. januára 2020. Tvrdil, že žalovaní v tomto smere zmätočne žiadajú konajúci súd, aby sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie s požiadavkou o výklad vnútroštátnych ustanovení, pretože podľa neho nejde o konflikt smernice

a vnútroštátneho zákona členského štátu, nakoľko riadnym vykonaním transpozície sa smernica stala súčasťou Občianskeho zákonníka, ktorého dodržiavanie je v podmienkach Slovenskej republiky záväzné. Súčasne pripomenul, že účinnosť transponovanej smernice bola stanovená k 1. aprílu 2004, t. j. až po vzniku zmluvného vzťahu žalobcu so žalovanými. Mal za to, že žalovaní účelovo argumentujú spotrebiteľskou problematikou aj napriek tomu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa už v uznesení, sp. zn. 4Cdo/106/2018 z 29. apríla 2019 zaoberal účinkami smernice na spotrebiteľské vzťahy a jednoznačnosťou skonštatoval, že žalobca je osobitný subjekt zriadený zákonom, ktorého činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti podľa ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky, a preto nespĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Zároveň si žalobca uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 376,68 eur s DPH.

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní podaním zo 14. februára 2020. Naďalej trvali na svojom názore, že prípadné odpovede na otázky stanovené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie budú mať bezpochyby zásadný význam pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu. Z tohto dôvodu naďalej v plnom rozsahu zotrvali na podanom odvolaní vrátane návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie.

6. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadril žalobca podaním z 26. mája 2020. Zopakoval podstatné argumenty uvádzané už vo svojom predchádzajúcom vyjadrení a rovnako opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a uplatnil si trovy právneho zastúpenia v nezmenenej výške.

7. Skôr ako Krajský súd v Prešove ako odvolací súd (§ 34 CSP) mohol pristúpiť k meritórnemu preskúmaniu veci na základe podaného odvolania žalovaných a začať sa zaoberať dôvodmi nimi podaného odvolania, musel preskúmať splnenie podmienok pre jeho rozhodnutie - prípustnosť podania odvolania proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Pri takomto preskúmaní zistil, že žalovaní podali odvolanie proti výroku rozsudku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

8. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

9. Na základe uvedeného odvolací súd odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou

osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanými a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu potvrdiť.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

14. Žalovaní v odvolaní tvrdili, že žalobca je najtypickejším príkladom dodávateľa s verejnou formou vlastníctva v zmysle smernice Rady 93/13/EHS, pretože je právnickou osobou podľa § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní a zdrojom na uskutočňovanie predmetu jeho činnosti sú okrem iného aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke.

15. Odvolací súd sa však s týmto názorom odvolateľov nestotožňuje, pretože postavenie žalobcu v čase uzatvorenia zmluvy definoval § 1 zákona č. 124/1996 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní, v zmysle ktorého sa fond zriaďuje na financovanie štátnej podpory a prostredníctvom neho sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, pričom fond je právnickou osobou so sídlom v Bratislave. V zmysle § 2 ods. 1 citovaného zákona správu fondu vykonáva Ministerstvo výstavby a verejných prác Slovenskej republiky. Podľa § 4 ods. 1 tohto zákona prostriedky fondu možno použiť na podpory poskytované na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, správu fondu a splátky úverov poskytnutých fondu bankami a na úhradu úrokov z týchto úverov. V súlade s § 6 ods. 1, 2 citovaného zákona fond hospodári podľa schváleného rozpočtu, ktorý je zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet ministerstva. Na postavení žalobcu a účele jeho zriadenia sa nezmenilo nič ani po prijatí zákona č. 607/2003 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní, ktorý od 1. januára 2004 nahradil vyššie citovaný zákon, ale ani po následnom prijatí zákona č. 150/2013 Z.z. o Štátnom fonde rozvoja bývaní účinného od 1. januára 2014 dodnes. Odvolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že ani z jedného ustanovenia uvádzaných zákonov nemožno dospieť k záveru prijatému

žalovanými, okrem iného aj z tohto dôvodu, že žalobca nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale ani na účel dosiahnutia merateľného pozitívneho sociálneho vplyvu, ktorý je vlastný registrovanému sociálnemu podniku podľa osobitného predpisu. Účelom zriadenia žalobcu bolo financovanie štátnej podpory, prostredníctvom ktorej sa uskutočňuje pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu.

16. Žalovaní v odvolaní takisto prezentovali názor, že právny vzťah, ktorý vznikol medzi stranami má spotrebiteľský charakter s poukazom na status zmluvných strán a poskytnuté plnenie, preto je v súvislosti s ním nutné aplikovať normy spotrebiteľského práva vrátane príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka).

17. V súvislosti s týmto názorom žalovaných odvolací súd zdôrazňuje, že v čase uzatvorenia zmluvy Občiansky zákonník neobsahoval ustanovenia upravujúce spotrebiteľské zmluvy, keďže ich zakotveniu do tohto zákona došlo až zákonom 150/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon 40/1964 Zb, Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Týmto zákonom bola zároveň do právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaná smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

18. Avšak, aj napriek tomu, že žalobca poskytol žalovaným na základe zmluvy účelový úver na konkrétnu stavbu, nemožno tento úver posudzovať ani ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože podľa § 3 ods. 1 tohto zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúcu.

19. Napokon odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 106/2008 z 29. apríla 2019, ktorý v tomto rozhodnutí dospel k záveru, že na takto zákonom regulované uzatvárané zmluvy o úvere sa uvedená smernica nevzťahuje a nemožno z nej vychádzať pri výklade pojmu dodávateľa vo vzťahu k ŠFRB. Na podporu správnosti uvedeného záveru dovolací súd poukazuje na to, že zákonodarca vylúčil, aby sa na ŠFRB vzťahovala osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov upravených zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§1 ods. 3 písm. p/). Rovnako je ŠFRB vylúčený aj z právnej úpravy úverov na bývanie upravených zákonom č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§1 ods. 4 písm. i). Žalobca je tak inštitútom sui generis, slúži ako ekonomický nástroj bytovej politiky štátu. Ochrana spotrebiteľa sa má primárne uplatniť proti nekalým praktikám dodávateľov, ktoré sa pri realizovaní podpory štátom vylučujú. Podporu zo ŠFRB možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu. ŠFRB ako účelový fond zriadený štátom si nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone. Ako už bolo konštatované dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na základe vyššie uvedených špecifik ŠFRB nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, tak ako to má na mysli náš právny poriadok. Keďže však ochranu spotrebiteľa je nutné vnímať aj v súvislostiach právnej úpravy a judikatúry práva EÚ, teda v zmysle cieľov komunitárneho práva, bolo nutné posúdiť, či ŠFRB je možné chápať ako dodávateľa v zmysle chápania tohto pojmu cez optiku komunitárneho práva. Ani v tomto prípade nemožno dospieť k záveru, že ŠFRB spĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 OZ. Možno tak konštatovať, že ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

20. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalovanými uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu.

21. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 13.988,50 eur s príslušenstvom zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

22. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaných za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným zviazaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 % a zároveň žalovaní v odvolacom konaní úspech nemali. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).